

DE REFORMATIE

WEEKBLAD TOT ONTWIKKELING VAN
HET GEREFORMEERDE LEVEN

DIE OWE JEUGD VERNIEUWT ALS EENS ARENDS PSALM 103:9

Onder redactie van Prof. Dr V. Hepp, Ds K. Schilder, Dr C. Tazelaar en Prof. Dr J. Waterink

Medewerkers: Dr H. A. van Andel, Solo, Ds R. E. van Arkel, Utrecht; Dr Henry Beets, Grand Rapids; Dr Joh. C. Bron, Amsterdam; Ds K. Pechout, Vredland; Prof. Dr F. W. Grosheide, Amsterdam; Prof. Dr T. Hookstra, Kampen; Dr G. Keizer, De Steeg; Ds B. A. Knoppers, Amsterdam; Ds J. G. Kunst, Arnhem; Ds H. W. Laman, Assen; Ds C. Lindeboom, Amsterdam; Dr S. O. Loos, 's-Gravenhage; Dr J. W. Marmelstein, Amsterdam; Ds F. C. Meijster, Rotterdam; G. Meima, Groningen; Ds J. C. Rollmann, Utrecht; J. Strikwerda, Dokkum; Dr J. Thijs, Zwolle; Dr J. Veldkamp, Hilversum; E. Vissor, Arnhem; Prof. Dr D. H. Th. Vollenhoven, 's-Gravenhage; Ds J. de Vries, Tilburg; Ds J. D. Wielenga, Hoofddorp; Mr J. A. de Wilde, 's-Gravenhage.

Adres der Redactie:
Prof. Dr V. HEPP, Van Breestraat 14, Amsterdam.

Druckers-Uitgevers:
OOSTERBAAN & LE COINTRE, Goes.
Tel. No. 58 — Postrekening No. 36000.

Abonnement: f1.25 per drie maanden bij vooruitbetaling.
Voor 't Buitenland en Ned-Indië f7.50 per jaar.
Advertentiën: 25 ct. p. regel — Losse nummers f0.15.

INHOUD: Bij den zevenden jaargang. — De Bergrede, I. — Uit de Schrift. De oorsprong van het kinschap Gods (1 Joh. 3:1). — Kerkelijk Leven: Synodale drukken, XXI. Moedelijkheid. — Geestelijke Adviezen: Kon Jezus zondigen? — Het boek van de week: Over de „Franciscus-herdenking“. — Het dagboek van Pierre Loti, II. — Zending en Evangelisatie: Het donker werelddeel, II. — Perschoon. — Kerknieuws.

BIJ DEN ZEVENDEN JAARGANG.

Als de jaargang van een blad tegen het einde loopt, wordt zijn Redactie vanzelf genoopt tot nieuwe bezinning.

Hoe die bezinning op het verleden ook uitvalt, al zou er zelfs enkel reden tot tevredenheid bestaan, zou behoort nog vast te staan, dat een blad nooit mag blijven, wat het was.

Het moet zich ontwikkelen.
Hier hebben wij niet het eerst het oog op het kwantitatieve.

Zeker, het zou de Redactie aangenaam zijn, wanneer ons blad in omvang toenam en iedere week met meer pagina's kon uitkomen.

Het ruimte-probleem baart vaak moeilijkheden. In den vorigen jaargang moest vaak een rubriek gedurende weken onverzorgd blijven, omdat een andere rubriek om meer kolommen vroeg en de omstandigheden eischten, dat hieraan werd voldaan.

Soms moesten artikelenreeksen worden afgebroken, omdat te voorzien viel, dat in den eersten tijd de plaats daarvoor ontbreken zou.

En dit is een regel, door de Redactie aangenomen, wij door het leven zelf voorgeschreven: het aktere gaat vóór.

Vooraf de Asser Synode en wat daarmee in verband staat, heeft veel redaktionele plannen omvergeworpen.

Toch wordt het spijtige gevoel, dat zich dan altijd doet gelden, het zwijgen opgelegd door de gedachte, dat ons blad zich aan den strijd der geesten niet mocht onttrekken en door zijn voorlichting, naar wij hopen, van voordeel voor het Gereformeerde volk is geweest.

Veel hoofdbreken echter zou de Redactie blijven bespaard, indien zij zich in meer ruimte kon baden.

Dan — hierover moeten onze uitgevers het maar met de abonnees zoeken eens te worden. Dat het abonnementaal geleidelijk vooruitgaat, is niet genoeg. Het moet, willen wij onze plannen kunnen verwezenlijken, een sprong van eenige duizende tegelijk maken. Maar daarmee kan de Redactie zich vanzelf niet inlaten.

Bovendien is de kwantitatieve ontwikkeling niet de voornaamste.

De kwalitatieve staat daar ver boven.
Behoefte het nog verzekerd, dat de Redactie diligent is om daarin het beste te bieden, wat binnen het bereik ligt?

Wij zeggen dat niet om daarmee propaganda voor ons blad te maken.

Maar omdat de Redactie dat voelt als haar roeping.

Omdat zij zich dat een plicht acht tegenover het Gereformeerde volk, dat zij liefheeft en dienen wil.

Het program voor den nieuwen jaargang geluigt hiervan.

Wat onatgewerkt bleef, zal natuurlijk thans ook nog worden opgediend.

Maar daarenboven kunnen tal van andere onderwerpen worden aangekondigd.

Van de hoofdartikelen noemen wij:

De Bergrede. Hoeveel beschouwingen worden daarover tegenwoordig niet geleverd, welke aan de waarheid Gods tekort doen. Maar ook: voor hoeveel moeilijkheden stelt zij den Gereformeerde niet. Een deskundige als Prof. Grosheide zal daarover de zóózeer gewenschte voorlichting geven.

Het klaarlijkelijke in de Heilige Schrift. Dit is een punt, dat vooral sinds de Synode van Assen op de dagorde staat. Wel werd daarover reeds het een en ander geschreven, maar aan een meer systematische uiteenzetting, los van alle polemiek, is, dunkt ons, groote behoefte.

Hetzelfde geldt van: het antieke Wereldbeeld en de Bijbel. Een kwestie als deze behoort ernstig onder de oogen te worden gezien.

Het Schriftgezag is al eeuwenlang een onderwerp, dat in het brandpunt der belangstelling staat.

Het Predikantswerk in dezen tijd. Onze tijd stelt eischen aan den predikant, waarvan vroeger niet werd gehoord. Nieuwe oriëntering — de term is niet mooi, maar duidelijk — mag daarom niet uitblijven.

De Paradox in de Religie. Wie thuis is in de geestelijke stroomingen van onzen tijd, weet, hoe ook dit tot de brandende kwesties moet worden gerekend. Wij behoeven slechts den naam van Barth te noemen om aan te toonen, dat wij als Gereformeerden hier onze houding nauwkeurig dienen te bepalen.

Het Gezag in de Opvoeding. Een bij uitstek praktisch onderwerp, dat van algemeen belang is.

De Redactie behoudt zich natuurlijk het recht voor de volgorde dezer artikelen te wijzigen en er andere tusschen te voegen.

Onder „Kerkelijk Leven“ zal Reformatie in de prediking den hoofdschotelvormen.

„Populair-Wetenschappelijke Schetsen“ zal het vervolg brengen van Pierre Loti, door Dr J. W. Marmelstein, van de studie over Satan, door Ds K. Schilder, terwijl in 't a niet zoo korte artikelenreeks Gijbert Voetius ter gelegenheid van den 250sten gedenkdag van diens overlijden, zal worden herdacht door Dr Joh. C. Bron.

Zou het te ver voeren, indien wij de plannen ook voor de andere rubrieken ontvouwen, zoo moeten wij toch melding maken van een nieuwe rubriek onder het hoofd: Het boek van de week.

Deze rubriek bedoelt niet die der „Boekbespreking“ te ontlasten.

Zij draagt een ander karakter.

Iedere week wordt daarin een ander boek behandeld, of, het aan de Redactie werd toegezonden of niet. Een eigenlijke recensie wordt daarin niet gegeven. Maar zulke boeken worden uitgekozen, welke een of andere geestesstrooming typeeren. Naar aanleiding van zulk een geschrift wordt dan zoo'n geestesstrooming concreet besproken. Hierbij zal naar de rijkste verscheidenheid worden gestreefd. Niet enkel op theologisch, maar op de meest onderscheiden terreinen zullen deze stroomingen worden gespeeld. De medewerking van zeer velen, ook buiten den eigenlijken kring van redacteuren en medewerkers, zal daarvoor worden ingeroepen.

Genoeg om te doen zien, hoezeer de Redactie op kwalitatieve ontwikkeling bedacht is.

Moge het ideaal, dat haar bezielt, ook al onze lezers bezielen.

Wij beoogen toch niets minder dan het heilig vuur van voortgaande Reformatie in den breedsten zin van het woord aan te blazen, hoog te doen opvlammen.

Gereformeerd mag ons leven alleen heeten op voorwaarde, dat het zich reformeeren blijft.

Wordt blijvende reformatie nagelaten, dan is de deformatie geen dreigend, doch een werkelijk gevaar geworden.

Onze oogen zijn ook voor den nieuwen jaargang op Hem geslagen, van Wien het willen en het werken is naar Zijn welbehagen.

Hij moet ons de voortgaande Reformatie doen willen.

Hij moet ons dat werk in het hart leggen.

Hij moet het ook uitvoeren, anders komt het niet tot stand en kwijnen onze Gereformeerde Kerken weg en drogen de veel belovende knoppen van ons heerlijk Gereformeerd leven uit.

Maar het is onze bede, dat Hij bij Zijn werk ook ons tot instrumenten wil verkiezen.

Ons, redactie, in levenscontact met onze lezers. Er is zooveel verkeerd in ons, in onze kerken, in ons leven naar buiten, dat moet worden uitgedreven, ja misschien wel uitgesneden. Daarom

mogen we niet te zeer klagen, als het scherpe lemmet er soms moet worden ingezet.

Er is door Gods genade zooveel goeds in ons gelegd, dat moet worden ontholst, nieuwe kiemen, welke zou behoeven, nieuw leven, dat eerst en hunkert om het licht te zien. Daarom zij het onze blijdschap ons te koesteren in de stralen van de Zon der gerechtigheid.

EINDREDAKTEUR.

DE BERGREDE.

I.

Weinig stukken in de Heilige Schrift hebben zoozeer de aandacht getrokken als de riede van Jezus, die in Matth. 5-7 staat opgetekend en die, omdat ze van een berg werd gehouden, doorgaans de Bergrede wordt genoemd. Onder de merkwaardigheden, die den reiziger in Palestina worden gewezen, behoort de berg der zaligsprekingen aan de zee van Tiberias. Een legende waarschijnlijk, een moeilijk te controleren bericht althans, dat Jezus' woord aan dien bepaalden berg verbindt, toch een bewijs, dat deze woorden van Jezus gesteld zijn boven vele andere, die van Zijn heilige lippen kwamen, zoodat ze vroegen om een plaats om te worden gelocaliseerd.

Schilders hebben zich uitgeput om den Zaligmaker af te beelden, zooals Hij zat bij de zee van Galilea, de scharen rondom zich, mannen, vrouwen en kinderen, indrinkend de zegeningen woorden, die Jezus hen deed hooren. En nog niet zoo lang geleden voelde Eugene Burnand zich gedrongen een machtige compositie te ontwerpen. „Le sermon sur la montagne“, bestemd om de vensters van een van Frankrijks kathedralen te versieren, een compositie, die alzoo boeide, dat ze in verkleinde afbeelding in tal van woningen is te vinden.

Wie bij het Woord des Heeren leeft, acht deze dingen niet vreemd. Immers ieder kind van God voelt zich telkens weer aangetrokken, tot die wonderbare woorden van een Heiland, die niet alleen de scharen van Galilea deden getuigen: „Hij leert als machthebbende en niet als de Schriftgeleerden!“ maar die alle geslachten van hen, die gelooven, hebben vertroost en verkwikt.

Geen wonder, dat niet alleen de kunst zich opge maakt heeft in dit taferel op het doek te brengen of in dichtmaat te bezingen, maar dat ook de wetenschap der godgeleerdheid zich talloze malen heeft bezig gehouden met het vraagstuk, de vele vraagstukken, waarvoor de Bergrede ons plaatst.

Indedaad hier mag van vraagstukken, die rijzen, worden gesproken. Niet vraagstukken, die wij maken. Zooals bij de Schriftstudie al te dikwijls geschiedt. Wanneer men gewoon lezend op geen moeilijkheden stuit, maar het kritisch verstand, dat er op belust is de Schrift van haar waardij te berooven of althans om stukken uit haar als minderwaardig ter zijde te schuiven, moeilijkheden opkomen doet, die toch inderdaad niet bestaan. De vragen, die uit de Bergrede tot ons komen, zijn zulke, die de Schrift zelf op onze weg brengt. Wie het verslag van Jezus' woorden bij Mattheus vergelijkt met de woergave bij Lukas, vraagt vanzelf, vanwaar het verschil. Wie trachten wil in praktijk te brengen, in het eigen leven, in de kerk, in het maatschappelijk en staatkundig leven, wat in de Bergrede door Jezus werd geboden, vraagt, zal het ooit mogelijk zijn, aan de stem van mijn Heiland te gehoorzamen. Er zijn vragen, die misschien nog dieper gaan: waar is hier het woord der verlossing? Staat Jezus, de barmhartige Zaligmaker, hier niet met eischen voor ons, die in het leven der menschen niet te volbrengen zijn? Wordt door Hem niet het onmogelijke gevraagd? Men kan ook van andere zijden de kwestie aanvatten. Waar is de gang in het betoog, is het een betoog? Bouwt Jezus hier systematisch op een nieuwe maatschappij, of een nieuwe kerk, die naar